

Abstrakt

Pro všechny parazitické organismy je zásadní otázka přenosu na nového hostitele. Někteří paraziti jsou uzpůsobeni k přenosu jednoduchou cestou díky rezistentnímu životnímu stadiu, jiní využívají jednoho nebo více mezihostitelů. Extrémním případem je využití jiného parazita, který obývá stejného hostitele a je schopen přenos zajistit. Jedná se tedy o hyperparazitismus za účelem přenosu na nového hostitele. Konkrétním příkladem je prvok *Histomonas meleagridis*, který ve střevě svého hostitele – hrabavého ptáka – napadá dalšího parazita z prostředí ptačího střeva, škrkavku *Heterakis gallinarum*. Prvok, který ve svém životním cyklu postrádá odolné stadium cysty, vniká do vajíček škrkavky. Ta mu po uvolnění do vnějšího prostředí poskytují dobrou ochranu před vnějšími vlivy a zajišťují přenos na dalšího hostitele. Některé důkazy svědčí o tom, že podobného principu by k přenosu na nové hostitele mohli využívat i další prvoci. Jedním z nich je prvok z lidského střeva, *Dientamoeba fragilis*. Přenos tohoto prvoka na nového hostitele by mohl zajišťovat roup dětský, *Enterobius vermicularis*. Jiným potenciálním příkladem by mohl být myší parazitický prvok *Tritrichomonas muris* v asociaci s hlísticemi *Aspiculuris tetraptera* a/nebo *Syphacia obvelata*.